

Krisztusi perspektíva

„A mi segítségünk jöjjön Istentől, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök, igaz Isten.” Ámen

Kezdő (fennálló) ének: 81. zsoltár 1. verse: „Örvendeztetek az erős Istennek!”

Derekas ének: 354. dicséret : „A Krisztust megfeszíték”

Lekció: Ézsaiás könyve 57, 14-19

„Ezt mondja: Töltsétek, töltsétek föl, építsétek az utat, vegyétek el népem útjából, amiben megbotozhat! Ezt mondja a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve: Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkűvel is. Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörttek szívét. Mert nem örökké perlek, és nem vég nélkül haragszom, hiszen elaléltna előttem a lélek, az emberek, akiket én alkottam. Megharagudtam a haszonlesés bűne miatt, haragomban megvertem őt, és elrejtőztem. Ő azonban elpártolt tőlem, és ment a maga feje után. Láttam, hogyan élt, mégis meggyógyítom! Vezetem őt, vigasztalással fizetek neki és gyászolóinak. Megteremtem ajkán a hála gyümölcsét: Békesség, békesség közel és távol! Ezt mondja az Úr: Meggyógyítom őt!”

Imádság: *Örökkévaló Istenünk! Magasztalunk Téged mindazon áldásaidért, amelyekkel érdemünk nélkül elhalmoztál bennünket az elmúlt héten is. Köszönjük az alkalmakat, amikor Rád figyelhettünk, amikor tanácsolt bennünket a Te Igéd. De hadd adjunk hálát a nehézségekért is, amelyekkel intettél, hogy formálj bennünket, s köszönjük az akadályokat, melyek leküzdéséhez Te adtál erőt. De kérünk, bocsásd meg Urunk ennek a hétnak szeretetlenségeit, amikor teletűzdeltük néped útját, amiben megbotozhat. Könyörülj rajtunk!*

Jövünk Hozzád igen messziről: csalódásban megfáradva, szereteted szomjúhozva. Mert ahogyan a vízfolyam is hatalmas utakat képes megtenni, hogy az egész távoli mélységeket is végül betöltse, így folyamodunk Hozzád Urunk, Kegyelmed áradásáért, a szív mély kétségeit betöltő szeretetedért.

Te, aki közel vagy a „megtört szívűekhez”, és megsegíted a „sebzett lelkűeket” /Zsolt 34,19/, kérünk, segíts meglátni ebben a világban azt, ami múlandó, és azt, ami örökkévaló, hogy megragadhassuk ígéreteidet, melyek igazak és változhatatlanok.

Kérünk, hogy Szentlelked közelségével áldd meg Igéd köré telepedett népedet, hogy „teremje ajkunk a hála gyümölcsét”, mely egyedül Téged illet. Így kérünk a Te Szent Neved dicsőségéért, hogy hallgass meg minket. Ámen.

Prédikáció előtti ének: 231. dicséret 1.verse : „Uram, a Te Igéd nekem a sötétben szövétnekem”

Textus: Pál levele az efézusiakhoz 2,11-22

„Emlékezzetek tehát arra, hogy ti egykor pogányok voltatok, úgynevezett körülmetéletlenek a körülmetéltek szerint, akik viszont azért nevezik magukat így, mert testükön emberkéz által körül vannak metélve. Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izrael közösségétől elkülönítve, és mint az ígélet szövetségein kívül álló idegenek, reménység nélkül és Isten nélkül éltetek a világban. Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közel kerültetek Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget eggyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette,

hogy békességet szerezzve a kettőt egy új emberré teremtse önmagában. Megbékéltette mindkettőt egy testben Istennel a kereszttel, miután megölte az ellenségeskedést önmagában, és eljött, békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök Isten hajlékává a Lélek által.”

„Békesség nektek!” /Jn 20,19/ Szeretett Testvérek!

E szavakkal köszöntötte az Úr Jézus a tanítványokat, amikor megjelent nekik a feltámadása után, és köszönti minden időben az övéit.

Bultmann német teológus írta egykor, hogy ha Jézus története az „üres sír” rejtélyével véget ért volna, akkor a tanítványok rögtön húsvét után elmenekültek volna Jeruzsálemből. Mentek volna szerteszét a bukás, a megszegyenülés, a kiüresedés rémítő képeként, de nem így történt. És bár a terem ajtóit, ahol ők voltak, egy külső, akkori világi kényszer, a zsidóktól való félelem miatt zárva tartották, ők mégis maradtak egy közösség áldásában, nem hagyták egymást magukra, hogy egyen egyenként eméssze őket a rémület hogyan továbbja.

És akkor a legváratlanabb pillanatban – mert Isten csodája ilyen – „*eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek!*” /Jn 20,19,b/ A mi feltámadott Urunknak van hatalmában köszönteni így, aki kereszthalálában valósággal békességet hozott „távoliaknak és közelieknek”, beteljesítve ezzel Ézsaiás próféta szavát: „*Megteremttem ajkán a hála gyümölcsét: Békesség, békesség közel és távol!*” /Ézs 57,19/

Azon az estén a keresztyénség „mustármagja”, a világmissziós parancs óta a tanítványokból lett apostolok, és az utánuk jövő elhívottak is, mint Pál apostol, nem csak személyes érintettséggel emeltettek fel a Békességbe, hanem vele kaptak egy olyan nemzedékeken átívelő felelősséget, ami máig az egyház küldetése: Jézusban az Istennel mindeneket megbékéltető evangéliumot, a Megváltó Fiú szeretetét hirdetni, távoliaknak és közelieknek egyaránt.

A megváltottak diadalmas menete ugyanis a Szentlélek áramában fölé kúszva a világnak, látja ezt a krisztusi perspektívát, ahogyan kereszttel Magához von mindeneket, legyenek akár milyen távolságban is. A szó, „perspektíva” (=„keresztüllátni”), bekerült az építő-, és a képzőművészet fogalmai közé, mivel rajzok, falfestmények úgy láttatnak egy épületet, vagy tájat, mintha azt egy ablakon keresztül látnánk. Ma is alapvető iskola a perspektivikus látás, a távolodó részletek közti pontos távolságok vagy a kép mélységének a meghatározása.

A krisztusi perspektíva is ilyen, amikor Békességében hatalmas távlatokat fog össze. „De hol a Távol, hol a Közel / S hol vannak köztük Állomások?” – Ha valaki, mi most igazán meg tudunk felelni Ady Endrének erre a kérdésére. Itt vagyunk a világnak egy eszméltető állomásán, amikor sok-sok megható pillanat, felajánlás kérlelhetetlenül aknázza ki az emberi lélek szépségeinek tartalékait.

Azonban az első hetek émelyítő rácsodálkozása sokakban lassan fordulóponthoz érkezik, és kitisztulva minden fáradtságból, fölteszik a kérdést, vágyakozva vagy kétséggel: hogyan tovább, ha letelnek majd ezek a napok, és ki-ki visszatér az „életébe”?

Ha a nyomorúságunkban csupán külső körülményt látunk, amit csak orvosolni kell, akkor kísért a „szajak szakadéka”. De ha belső körülményt keresünk, vele a Szabadító Istent, akkor „*megtelik a száj nevetéssel.*” /Zsolt 126,2/

Rég beláttuk, hogy a világ egy pillanat alatt képes meghajolni. De hogy az ember hogyan léphet tovább egyenes derékkal, arra világít rá mai Igénk. A krisztusi perspektíva láttatja az Ő dicső tervét a most még távollévők, és a közellévők Benne egyé váló dicső menetében.

A Pál apostolnak tulajdonított, mai Igénk szerinti, efézusiakhoz írott leveléből csak úgy árad Krisztus gyönyörűségének világa. Az a hozzáállás, ami egyedülállóan az Övé, megszüntet

minden konok távolságot ember és ember között, és lerövidít minden szomjúhozott utat ember és Isten között.

Az apostol egy hallatlan perspektívában mutatja meg az efézusi testvéreknek, hogy a lelki ajándékok megbecsülése és legnagyobb tisztelete mellett, hogyan tekintsenek egymásra. Efézusban, a világ akkor egyik legjelentősebb városában ugyanis a zsidókból és a pogányokból lett keresztyének ellentéte mélyen meghatározta a hívek életét, sőt az egész ősegyház történetét is. Ez az ellentét visszanyúlik egészen a zsidó nép babiloni fogságáig.

Az a „fal”, amit egykor a fogság emlékének ezer fájdalma rakott egymásra szomorú zsoltárok kíséretében, Krisztus keresztyében omlik le.

„Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk” /Zsolt 137,1/ – hangzott a Sion kórusának fájdalmas vallomása, hűsítő fűzfákra akasztott kézi hárfák mellett. S vele megénekelték a mégoly tévutas Edóm testvérnép keserű megítélését is, megvallva, hogy egyedül ők a szövetséges nép. Jézus azzal tiszteli ezt a fájdalomból szentségre épített falat, hogy szeretetből feledtetni. Népet „füves legelőkre” viszi. Az Ótestamentumban már benne volt a törvény, ez a kövek közé szorult mag, melynek héját, burkát kell most megtörnie, s az Égi Sion megindult szívével hirdetni azt, ami „megmondatot”, ami „elvégeztetett”, ami megbo-csáttatott: „Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, ...és a Magasságos fiai lesztek.” /Lk 6,35/

Magukat többnek tartván másoktól, a zsidó népnek a tudatosan maga köré felhúzott „választófalra”, a környezetétől az ő megvetésük lett a válasz. Ez a kölcsönös neheztelés az őskeresztyén gyülekezetekben kezdett megfordulni.

Pál apostol szeretettel, pásztorolón emlékezteti az efézusi testvéreket egykori pogány származásukra, hogy mint „kívülállók”, hogyan éltek ők Krisztus nélküli tudatlanságban. Hadd jegyezzem meg: az hogy mennyire fontos mindennapjainkban egymás „pásztorolása”, azt megmutatja majd a ránk következő időszak. Ahogy a fészekből kirepült fiatal odamegy először, ahová előzőleg a bizalmát helyezte, úgy lesznek nyilvánvalóvá a mi bizalmi szálaink is.

Pál apostol egy különös bizalomnak arany fonatát tárja a gyülekezet elé: *„Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közel kerültetek Krisztus vére által.”*

Miközben Izráel népe Isten szövetséges népeként várta a megígért Messiást, kizárva a pogányokat az ígért szövetségéből, Krisztus felülírta ezt a váradalmat. Az értük is meghalt és feltámadott Úrban azok a pogánykeresztyének, akik hit által elfogadták Őt Uruknek és megkeresztelkedtek, tagjai lettek Isten új népének. Közel valókká lettek.

Isten népe megtartatásában mindig is az egyetlen út volt a Hozzá való térés, az Ő szent békességében való részesedés. Ez tud akár történelemformáló erővé is válni, és erre lehet építeni házat és házat.

Ezért hozzánk is szól az Ige: *„Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.” /Mt 5,9/* Akik munkálják a békességet, és nem csak azért borzadnak az ellenségeskedéstől, mert az kivenné az erőt, hanem mert szívükben Isten törvényével a békesség szerzői kívánnak lenni, elejét véve az értelmetlen gyűlölködésnek. Mert egyedül a szeretetnek van értelme.

A krisztusi szeretet az, amely magához von távoli időkből és közeliemből minden sérelmet, és *„békességet szerezve a kettőt egy új emberré teremt(i) önmagában.”* Ez, a kettőnek egy új emberré való teremtése az alkalom arra, hogy a mindennapi megszentelődés egységébe forrassa övéit.

S bármily megrendítő, de mégis felemelő, hogy a dicső Bárány Húsvéti feláldoztatása, és mennybemenetele kellett ahhoz, hogy ez megtörténjen. Hogy ez a válaszfal megsemmisüljön zsidó és pogány között, és hogy ma a testvéri kapcsolatokban visszatérjünk ahhoz a Szent szívdobbanáshoz, mely képes „lassúbbra fogni” a miénket. Milyen nagy boldogság, hogy ahogy akkor ők, mi is ugyanannak az elhívásnak részesei vagyunk, és egyazon épületnek, az Isten hajlékának az építőkövei, amely Krisztusra, mint szegletköre épül. Ez az üdvösség hirdettetik

minden népnek. Megváltva a bűn és halál hatalmától, érdemtelenül, de alanyi jogon távoliaknak és közelieknek „*általa van szabad utunk (mindkettőnknek) egy Lélekben az Atyához.*” Krisztus áldozata megnyitja és bevégzi mennyei dimenziók szabad vonzása előtt az utat, szeretett Testvérem, Neked és nekem.

Ezért folytatja az apostol mindent lebíró ékesszólással: „*(Ezért tehát) nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.*”

A „polgártársai a szenteknek” többé nem idegenek, nem átutazók, hanem teljes jogú tagjai Isten háza népének, ahol vannak jogaik és kötelességeik. Rábízhatják magukat a Mennyek Országa kormányzására, a Királyok Királya útmutatására, és joguk van részesülni a „*mennyei világok lelki áldásaiban*”. /Ef 1,3/

De sokszor érezzük ennek minden előnyét! S azt is, ahogy Isten az Ő Lelkével bebiztosítja ezt az előnyt. Ezekben a mennyei áldásokban – micsoda erőforrás – benne van a mögöttes és az eljövendő örökkévalóságnak is minden mennyei áldása!

„*Öbenne lettünk örökösivé.*” /Ef 1,11/ Urunk az Atya jobbán érettünk való közbenjárása mellett, neki mindeneket alávetett uralomban, még akkor is, ott is: dicsőséges méltóságát fordítja a szentek közösségének áldására.

Azonban kötelesség is jár a mennyei polgársággal: ahogy nincsen se Mennország, se világ méltánylás nélkül, úgy nem lehet áldott életet élni krisztusi könyörület nélkül a szentek közösségének sem.

„*Aki azt mondja, hogy öbenne marad, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.*” /1Jn 2,6/ Akinek Öbenne van maradása, annak tennie kell Érette és önmagáért. Krisztust követve, perspektivikus látásban átélni mások irdatlan távlatait, szenvedését és örömét, a mai, fehérvasárnapi „fehér ruhát” átváltani ha kell, egy kórházi szőttesre, nem hátradöbenni, hanem közel menni egészen, olyan lelkülettel, ami a tekintetet nem kioltja, hanem megnyitja.

Jézust kell felöltöznie, hiszen anélkül, hogy tudnának róla, egyik ember a másikban Őt várja. S lehet, hogy nem írja le a Biblia itt a neveinket, de mégis ott vagyunk e sorok között. „*Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus.*”

Szeretett Isten népe, akiknek lelki épülete ráépült szolgáló, legendáris apostolok és nagyszerű próféták alapjára, merítsünk az ő Isten iránti hűségükből!

S ha azt gondoljuk, hogy föl nem érünk ehhez, akkor jusson eszünkbe, hogy jóllehet ők mélyebb Isten ismerettel bírtak, mint mi, de ugyanúgy tüskés kísértésekkel, és fájdalmas vesződésekkel bajlódtak, lehet, hogy még nagyobbakkal is, mint mi, de mindannyiunknak áldott lehetősége, hogy minden reggelt úgy kezdjen, hogy bebocsátást kér a szentek közösségébe, Krisztus Urunk szent gondjába.

Mert csak az Ő keze által illeszkedhet egybe az egész épület, csak Öbenne növekedhetünk szent templommá. Mely templomnak a sarokköve, amit az „építésvezetők” félredobtak, megvetettek, a szegeletkő, a főfundamentum köve Krisztus maga.

Így lehetünk az Ő hajlékává, az életet minduntalan nyitva hagyva Isten felé, hogy növekedhessen „az Öbenne”. S mit jelent „együtt” növekedni az Isten hajlékává?

Spurgeonnek a nagy igehirdetőnek van erre egy találó képe. Egyszer a Niagara vízesés fölött fölborult egy csónak, és két utasát elragadta az áradat. Az emberek a partról kötelet dobtak nekik, amit mindketten megragadtak. Az egyik szorosan belekapaszkodott, őt ki is húzták a partra, míg a másik, amikor látta, hogy egy jókora gerenda úszik mellette, szerencsétlenségére elengedte a kötelet, és a nagyobb, látszólag biztonságosabb tárgyba fogódzott meg. De sajnálatosan a gerenda vele együtt a mélybe zuhant, s lett a folyam „éjjel ezüst, nappal arany koporsóvá”. Nem tudott megmenekülni, mert ahhoz a parttal való összeköttetésre lett volna szükség, de ő ezt a kötődést megsemmisítette. Éppúgy nem szabad lebecsülni a hit drága kötelékét egyikünkben sem, mert a hatalmas Isten keze tartja azt a túlparton. Drága kötelesség a hitben való együttes növekedés szolgálata.

Akik így simulnak bele a krisztusi perspektíva nyomvonalába, azok együtt vizsgálják Isten elrejtett bölcsességét, „mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is.” /1Kor 2,10/

Ez, a mindent megmérő, az Isten mélységeit feltárni vágyó kegyelmi állapot tud majd teret adni új építőkövek megtelelésének, megújuló tudományos és nevelési irányok oszlopainak és az emberiség kultúrájának az Úr dicsőségétől beragyogott, legújabbkori terasza erős alapjának.

Szeretett Testvérek! Igénkben ott tündököl a boldog bizonyosság *„együtt épültök Isten hajlékává a Lélek által.”* Élő reménységünk, hogy megtelnek majd újra a templomok, hiszen az Úr „építette” azokat. Az egyház lélegző gyülekezetei újra együtt dicsőítik majd az Ő Szent nevét, hiszen Ő szeretné azt, hogy Testét alkossuk.

Addig is ma sokan remélik, hogy a külső körülmény jó irányba megváltoztatja majd az embert. Hogy ne legyünk magunk építette háromnapos csoda csalódottjai, engedjük, hogy a Mindenható Isten elhívó kegyelme épületet vegyen bennünk. Emeljük föl szívünket egészen közel a Szentek Szentjéhez, mert *„Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.” /Zsolt 145,18/* Ámen.

Imádság: *Áldott légy Urunk, hogy ma is megszólítottál bennünket megtartó és újjáteremtő Igéddel. Köszönjük azt a szívbeli bizodalmat, amit Lelked által ajándékozol, s amely Rád vonja figyelmünket. Áldott légy, hogy megváltó halálodban és feltámadásodban leomlott minden fal, ami hozzád méltatlan volna. Így köszönjük meg eggyé forrasztott népedet, s az abban közölt áldásaidat. Hálát adunk bűnbocsánatodért, hogy így gyógyítottad meg mindannyiunk felparcellázott, sebzett szívét.*

Kérünk Urunk, hogy tartsd ébren bennünk a Benned lévő üdvösség bizonyosságát, amitől egyedül nyer új értelmet az életünk. Kérünk, áldj meg bennünket a Veled való jövőnek dicsőséges reménységével, hogy az lehessen a mi mindennapjainknak átalakító erejévé! Köszönjük a hitben elöljárók égi látását és hitbizonyosságát, s hogy arra méltatsz minket, hogy velük együtt mi Szent hajlékoddá növekedjünk. Adj ehhez bölcsességet, igaz szeretetet.

Könyörgünk azokért, akik magukat Hozzád távollévőknek gondolják, érintsd meg Igéddel szívüket, és könyörgünk azokért, akik magukat közellévőknek érzik, hogy szavaddal óvd őket az elbizakodottságtól: „Nem vagy messze Isten országától.” /Mk 12,34/

Kérünk azokért, akik készek éléd hozni tusakodó vagy szorongó „hogyan tovább” imádságaikat, adj nekik bölcsességet, és hajolj le hozzájuk békességeddel.

Könyörgünk a betegeinkért, távol és közel, hogy gyógyítsd meg őket, s kérünk a gyógyítókért, ott a kórházi falakon belül, hogy Te adj nekik erőt és tudást, felesküdt látásban.

Könyörgünk a magukra maradt gyászoló testvéreinkért, akik szűk körben állnak kibomlott földeknek tövében, kérünk, hogy szent örökséged békességével, az örök élet reménységével ajándékozd meg őket.

Könyörgünk gyülekezetiünkért, népedért, hogy Benned növekedhessen az továbbra is. Kérünk népünkért határainkon innen és túl, hogy hadd simuljék rá szolgálatunk próféták és apostolok küldetésének mély alapjára, mely rámutat a Te keresztedre.

Kérünk ezért a világért, a szívekben leomló falak csodájáért, e falak nélküli Mindenségért, ahol akarod szerint van maradásunk, és boldog elszántságunk, mert szíved vonzásában mindig Feléd tartunk Urunk. Légy áldott ezért. Ámen.

Miatyánk

Záróének: 116. dicséret 1., és 9-11. verse: „Szeretem és áldom az Úr Istent”

Áldás: Növekedjete a kegyelemben, és a mi Urunk, megtartó Jézus Krisztusunk ismeretében. Övé a dicsőség most és az örökkévalóságban! Ámen.